

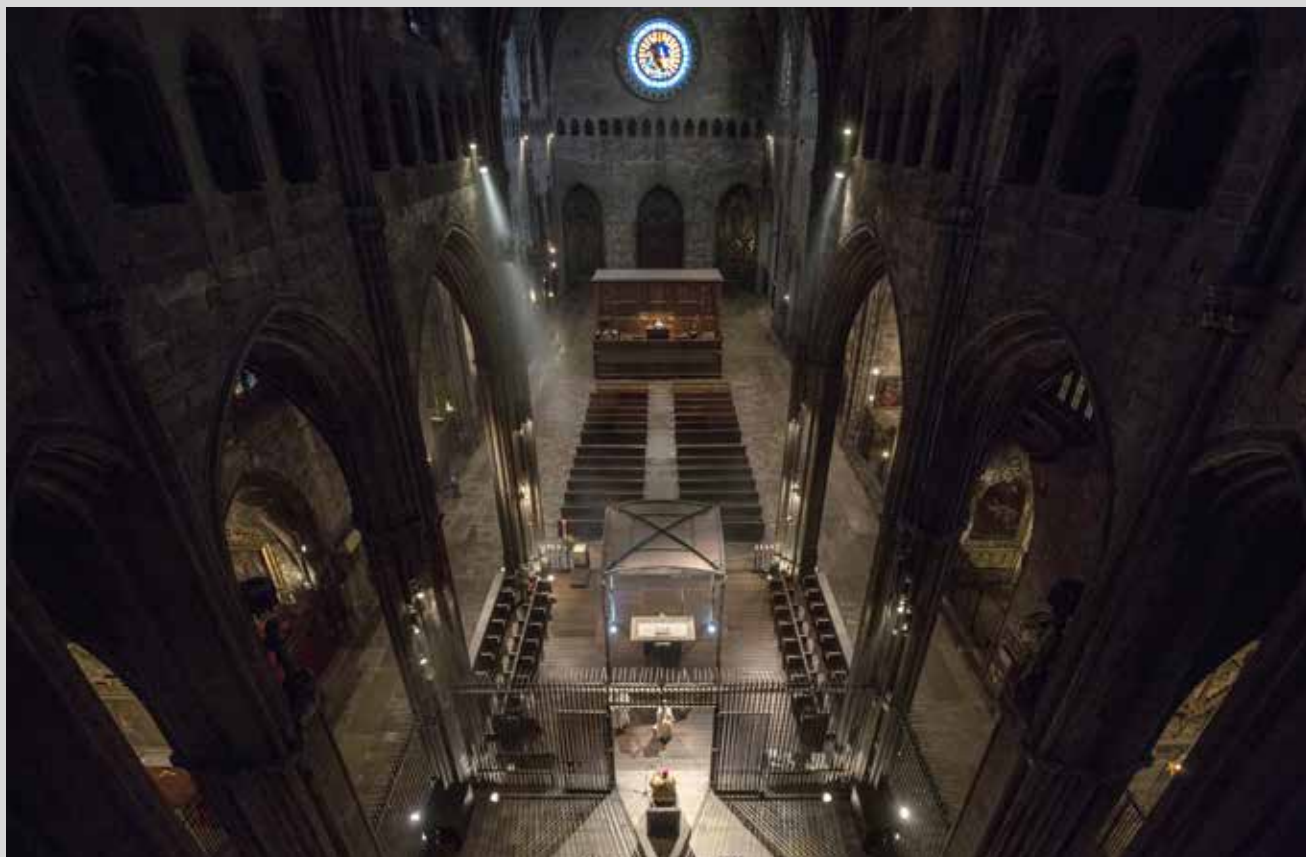
reportatge fotogràfic

Imatges buides

Ara sabem que el món confinat és un món buit de vida, si no el sabem mirar

Fotos > CARLES PALACIO

Text > JOSEP CAMPAJÓ

>> Missa de Divendres Sant a la catedral de Girona.

Cap director de cinema hauria pogut tenir mai a les mans un escenari tan proper al de la desolació absoluta. Com si un guionista pervers i demoníac hagués imaginat un malson universal, les voreres, les avingudes i les places es van buidar, amb només un esclafit dels dits. Un esclafit víric. Mortífer i confús. El Parc Central de Girona, melic dels camins de ferro i d'asfalt que lliguen la capital amb la seva àrea funcional, es va cobrir d'un silenci poruc, només trencat pels escassos sorollets metàl·lics que produïa una estació en desús. Res no semblava capaç de fer malbé l'immobilisme del pas dels dies, buidats de la remor dels traginers i de la mainada amb què havíem acostumat l'oïda. Potser, sense gaire esma, algun animal de quatre

potes treia a passejar el seu acompanyant humà, en una simbiosi perfecta d'excusa i de necessitat.

Fins i tot l'atmosfera espiritual dels grans temples es va transformar en una forma de nova solitud. La solitud no volguda. Oficiants sense feligresos, penitències sense pecats confessats i pedres més fredes que mai. Les catedrals de la urbanitat, sempre tan eloqüents amb la seva història, van guardar un silenci esfereïdor que res tenia a veure amb el recolliment. Les cròniques del temps es van aturar en sec, no gaire segures de saber si podrien seguir explicant la vida com ho havien fet fins aquell dia.

Confinar-se a casa per culpa de quelcom microscòpic, insensible a la nostra vista i a la mesura dels nostres sentits, ha estat un exercici de fe pel qual no queda gaire clar, en-

>> *La catedral de Girona el Divendres Sant.*

>> *El pont de Pedra de Girona.*

>> *Un espai sota el viaducte, a Girona.*

cara, si haurà valgut la pena sacrificar-se. Per a molts dels qui patiran el silenci dels éssers estimats que han perdut en aquesta guerra despietada, normalitzar l'allunyament humà obligat haurà estat un preu minúscul, comparat amb la pèrdua irreparable de la mort sense sentit ni lògica.

Però la ciutat anirà recuperant la presència humana que és, en darrera instància, el sentit que n'explica l'existència. Cloure's en els recintes urbans, tots alhora, va significar per a moltes generacions l'única manera d'allargar la vida biològica. Protegir-se de les agressions de l'exterior era suficient excusa per sacrificar l'absència de natura i l'excés de pedra i d'asfalt. Ara ens ha calgut reinventar el sentit de l'urbanisme i de la urbanitat. Repensar què vol dir tocar-nos, mirar-nos i reconèixer-nos com a veïns i ciutadans d'un ma-

teix entorn. El consum sistemàtic de l'oci, sigui des de les terrasses que miren al mar o trepitjant la sorra voluptuosa de les platges; sigui des de l'habitació farcida de comoditats d'un hotel o des de sota dels para-sols de la cafeteria de la plaça, es convertirà en un repte nou per afrontar.

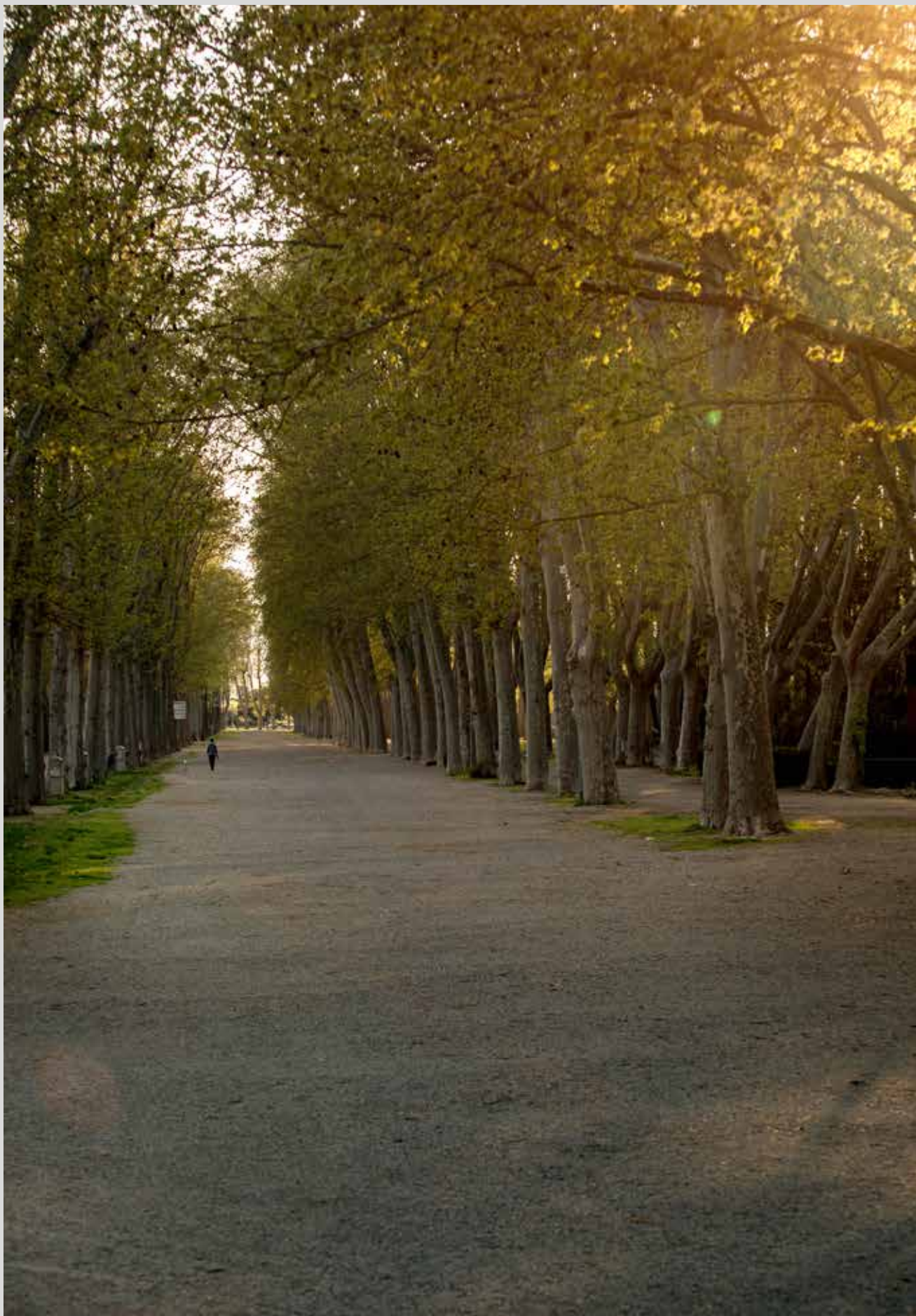
Caldrà tornar a posar color als passadissos que s'han agrisat per la reclusió de la vida. Tocarà tornar a caminar i a comptar llambordes, sense descomptar-se, segurs de la necessitat de seguir fent història. I tornaran les fotografies en moviment, les imatges d'excés de tot i d'absència d'autosuperació. Trigarem més o menys, però tot tornarà a ser tan exactament diferent com abans, fent bona la màxima de la política que recomana canviar-ho tot per continuar igual.

>> La plaça de la Independència de Girona.

>> Les voltes de la plaça de la Independència de Girona.

>> *El parc urbà de la Devesa, a Girona.*

>> La platja de Sant Antoni de Calonge.

>> El passeig de Platja d'Aro.

>> Platja d'Aro.

>> El parc Central de Girona.

>> La plaça de Miquel Santaló de Girona.

